

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/8/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617202231
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2021:5617202231.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu P. W., nar. X. X. XXXX, bytom D. P. XXX, zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, so sídlom Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie sumy 34.037,60 eur a mesačnej renty vo výške 1.000 eur od 11. 3. 2014, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na tunajší súd 10. 3. 2017 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 34.037,60 eur a platiť mu mesačnú rentu vo výške 1.000 eur vždy ku 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca od 11. 03. 2014. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že 11. 3. 2014, približne o 17.00 hod., zamestnanci žalovaného, policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru Liptovský Mikuláš, v mieste bydliska žalobcu obmedzili jeho osobnú slobodu bez zákonného dôvodu, keď vošli bez oprávnenia do domu jeho matky, použili proti žalobcovi hmaty a chvaty, dali mu na ruky putá a opaskom mu zviazali nohy, pričom ho viackrát udreli päšťou a kopali do oblasti tváre a iných častí tela, čím mu spôsobili viaceré zranenia uvedené v znaleckom posudku T. J.. Následne bol žalobca rýchlou zdravotnou pomocou prevezený do nemocnice, kde bol pre závažnosť zranení hospitalizovaný do 19. 3. 2014, pričom sa z nich lieči dodnes, a to aj po psychickej stránke. Voči policajtom (nadporučíkovi Y. R., nadporučíkovi O. Y., nadstrážmajstrovi Y. L. a práporčíkovi L. T.) sa vedie trestné konanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. : 2T/57/2015. Trestným rozkazom z 29. 1. 2016 boli uznaní vinnými zo zneužívania právomoci verejného činiteľa. Voči tomuto trestnému rozkazu obvinení podali odpor a konanie sa doteraz právoplatne neskončilo. Z dôvodu, že za uvedené konanie policajtov zodpovedá žalovaný, požadujú od neho náhradu škody, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy, s poukazom na to, že podľa znaleckého posudku patrí žalobcovi bolestné vo výške 245 bodov, pričom hodnota jedného bodu je 16,48 eur, a tak za spôsobené zranenia žalobca požaduje náhradu škody vo výške 4.037,60 eur. Po útoku sa žalobcovi závažne zhoršil zdravotný stav, a to aj po psychickej stránke, pretože utrpel postraumatický stres, z ktorého sa u neho vyvinul syndróm trvalého stresu, pre ktorý sa liečil vo viacerých zariadeniach a v januári 2017 mal nastúpiť aj na rehabilitačnú liečbu do zariadenia Humanitár v Levoči, kde náklady liečby predstavujú 860 eur mesačne, avšak pre nedostatok finančných prostriedkov tam nenastúpil. Jeho liečba si vyžaduje nemalé náklady na špecifické doliečovanie, rehabilitačnú terapeutickú starostlivosť a iné potreby, kde ide minimálne o sumu 140 eur mesačne, a preto požaduje od žalovaného platiť mesačnú rentu vo výške 1.000 eur, a to od útoku, t.j. od 11. 3. 2014. Keďže pred útokom policajtov žalobca viedol riadny usporiadaný život, v

roku 2010 získal živnostenské oprávnenie a prízemnú časť svojho rodinného domu vybavil a zariadil ako ubytovacie zariadenie, kde bol zamestnaný a za ubytovaných hostí riadne odvádzal obci daň a ostatné poplatky, pričom od roku 2013 rozšíril svoju živnosť aj na chov a predaj pstruhov z dvora a bol členom Rybárskeho zväzu Liptovský Mikuláš, pričom mal na rozšírenie svojho podnikania pripravený podnikateľský plán, keď chcel vybudovať areál na chov pstruhovitých rýb, ktoré by chcel chovať a následne predávať a v roku 2016 plánoval predávať okolo 16 ton rýb ročne, čo by predstavovalo tržbu približne 90.000 eur, a o toto všetko v dôsledku útoku policajtov prišiel, pričom jeho zdravotný stav ho obmedzuje v bežnom živote, a nie je schopný ďalej podnikáť a musí sa neustále podrobovať liečbe a rehabilitácii, nedokáže sa nikde zamestnať a má problémy s bežnými činnosťami, pričom jeho myslenie je spomalené a zabúda, čím nie je schopný viesť plnohodnotný život tak ako predtým, tak z týchto dôvodov a z dôvodu zásahu do jeho osobného života, ktorý je už nezvratiteľný požaduje žalobca od žalovaného náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur.

2. Dodatočne (po výzve súdu) žalobca predložil (10. 8. 2017) tunajšiemu súdu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktorú žiadosť dovtedy na tento príslušný orgán nepodal.

3. Dňa 12. 4. 2018 (po ďalšej výzve súdu) žalobca oznámil tunajšiemu súdu, že doteraz od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nedostal písomné oznámenie o spôsobe vybavenia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4. Vo vyjadrení k žalobe doručenom na tunajší súd 18. 7. 2018 žalovaný namietal, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, ale že je ním štát, teda Slovenská republika, pričom ministerstvo vnútra a štát sú dva rôzne subjekty, z ktorých každý má osobitnú právnu subjektivitu, a tieto subjekty si nie je možné voľne zamieňať, pričom poukázal na § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj na príslušné názory právnej vedy v tomto smere. Vzhľadom na to žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Pre prípad, že nebude žaloba zamietnutá z týchto dôvodov, žalovaný uvádzal aj ďalšie dôvody pre jej zamietnutie, ktoré sa týkali (ne)preukázania podmienok zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca totiž nepreukázal, že mu vznikla škoda a nemajetková ujma v priamej príčinnej súvislosti s konaním policajtov, ktoré považuje žalobca za nezákonné. Predpokladmi zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci sú totiž podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi týmto nesprávnym úradným postupom a škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu byť kumulatívne splnené všetky tri uvedené predpoklady. V danom prípade však existuje len jeden predpoklad, a to suma, ktorú žalobca považuje za škodu. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania základných zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu, ktorá škoda zahŕňa nielen skutočnú škodu, ale aj náhradu nemajetkovej ujmy. V danom prípade však žalobca nepreukázal ani takúto škodu, resp. nemajetkovú ujmu

5. V replike doručenej na tunajší súd 30. 7. 2018 žalobca uviedol, že s poukazom na námietku absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného upresňuje označenie žalovaného takto : „Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 27 Bratislava, IČO : 00 151 866“, pričom k samotnému uplatnenému nároku uviedol, že policajti mu v jeho dome počas zákroku spôsobili ujmu na zdraví, a pretože sa tak stalo pri výkone služby, za ich konanie a následok nesie zodpovednosť Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

6. V duplike doručenej na tunajší súd 30. 8. 2018 žalovaný namietal, že z vyjadrenia žalobcu v replike, kde upresňuje označenie žalovaného, ešte nemožno vyvodiť, že chcel zmeniť osobu žalovaného. Ministerstvo vnútra nie je pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní. Výlučným právom žalobcu je to koho označí za žalovaného, ale potom musí tiež niesť následky, ak žalovaného označí nesprávne. Žalobca sa účelovo pokúša odstrániť nedostatok pasívnej vecnej legitímácie formou úpravy označenia žalovaného, avšak takéto vyjadrenie žalobcu nie je návrhom na vstup nového účastníka do konania, a ani súd nevydal žiadne rozhodnutie, ktorým by pribral Slovenskú republiku ako účastníka do konania, a v prípade, ak by tak aj súd urobil, je potrebné považovať nárok žalobcu voči Slovenskej republike za premlčaný a štát by bez zbytočného odkladu takúto námietku premlčania aj následne vzniesol. K zmene účastníka konania pritom môže dôjsť len na základe právneho dôvodu, a to či už na návrh žalobcu alebo v dôsledku právnej skutočnosti, pričom následne súd vydáva procesné rozhodnutie, ktoré musí byť všetkým účastníkom doručené. A až keď takéto uznesenie nadobudne právoplatnosť, až takýmto dňom sa stáva nový účastník účastníkom konania. Pasívna vecná legitímácia je podľa žalovaného jednou z prvoradých procesných podmienok, ktorej splnenie súd skúma ex offio v každom štádiu konania na každom stupni. Slovenská republika a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sú dva rôzne subjekty, ktoré si nie je možné voľne zamieňať. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na judikatúru

(R 22/1982), podľa ktorej štát ako subjekt občianskoprávneho vzťahu nemožno zamieňať s rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu. Keďže ministerstvo vnútra nie je pasívne vecne legitimované v tomto konaní, je nevyhnutné žalobu voči žalovanému zamietnuť. Žalovaný tiež uviedol, že sa pridrižiava predchádzajúceho písomného vyjadrenia k žalobe na základe, ktorého mal za to, že neboli naplnené základné zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a preto žalobu považuje za nedôvodnú v plnom rozsahu a žiada, aby ju súd zamietol.

7. Na pojednávaní konanom 16. 10. 2018 žalobca uviedol, že po doručení námietky absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného upresnil označenie žalovaného, pričom výslovne zdôraznil, že nejde o zmenu žalovaného subjektu. Čo sa týka zodpovednosti, právny predpis na základe, ktorého opierajú túto žalobu je zákon č. 514/2003 Z.z., ako aj zákon č. 171/1993 Z.z., pretože štát zodpovedá za škody spôsobené policajným zborom alebo policajtmí v súvislosti s plnením ich úloh. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená činnosťou policajtov. Zodpovednosť žalovaného je daná zákonom č. 171/1993 Z.z., preto nevie, prečo sa neustále opakuje zákon č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť žalovaného je daná iným zákonom, nie zákonom 514/2003 Z.z., a preto treba počkať, či policajti budú alebo nebudú odsúdení. Zodpovednosť je podľa neho daná zákonom č. 171/1993 Zb., konkrétne § 78 ods. 5. Žalobca súčasne poukázal na to, že v žalobe neodkazoval na žiaden právny predpis. Je podľa neho nesporne známe, že štát zastupuje niektorý ústredný orgán štátnej správy alebo v zákone vymenovaný orgán, a preto pri upresnení, že žalovaným má byť Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra, nejde o zmenu žalovaného. Toto konanie menom Slovenskej republiky je podľa žalobcu zrejme z obsahu podanej žaloby. Z obsahu žaloby je zrejme, na základe čoho sa žalobca domáha spôsobenej škody. Dňa 13. 11. 2014 bol v mieste svojho bydliska napadnutý príslušníkmi policajného zboru. O protiprávnosti tohto postupu policajtov svedčí aj konanie, ktoré prebieha na tunajšom súde, kde prokurátor voči policajtom podal obžalobu za ublíženie na jeho zdraví. Z obsahu žaloby je zrejme, že klient sa domáha náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená policajtmí pri výkone ich služobného povolania, v takom prípade podľa § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Zb. za takýto nezákonný postup policajtov zodpovedá štát. Zo žaloby podľa žalobcu nesporne vyplýva, že zodpovedným subjektom je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra.

8. Žalovaný na pojednávaní 16. 10. 2018 uviedol, že zotrúva námietke nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie, ktorú vzniesol vo svojich písomných podaniach. Odmietol spresnenie označenia žalovaného v replike žalobcu, nakoľko pod pojmom spresnenie treba rozumieť doplnenie nejakých chýbajúcich údajov, a nie zmenu účastníka konania. Uvedené vyjadrenia nemožno chápať ako návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania, pričom znovu poukázal na to, že súd ani nevydal žiadne procesné rozhodnutie, ktorým by takúto zmenu povolil, a aj naďalej koná s pôvodne označeným subjektom (Ministerstvom vnútra SR), čím má žalovaný za to, že nedošlo k pripusteniu vstupu ďalšieho účastníka do konania, a sú teda splnené podmienky preto, aby bola žaloba v plnom rozsahu zamietnutá ako nedôvodná. Pre prípad, že by súd dodatočne pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania, teda vstup Slovenskej republiky, za ktorú bude konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, tak žalovaný uviedol, že vznáša námietku premlčania celého žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody. Pre prípad, že nebude žaloba zamietnutá z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, žalovaný na pojednávaní uviedol aj ďalšie dôvody, pre ktoré by mala byť žaloba zamietnutá, a ktoré sa týkali (ne)preukázania podmienok zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď namietal, že nebolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. existencia nesprávneho úradného postupu, existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a ich výšky, a priama, bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, a osobitne k nesprávnemu úradnému postupom žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu policajtov pri služobnom zákroku, nakoľko podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. sa na preukázanie nesprávneho úradného postupu vyžaduje, aby bol taký úradný postup konštatovaný dozorujúcim prokurátorom, k čomu v danom prípade nedošlo. Nakoľko existencia nesprávneho úradného postupu nebola preukázaná, má žalovaný za to, že už len na základe toho je potrebné žalobu zamietnuť. Takisto však skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v žalobe ohľadne výšky škody a nemajetkovej ujmy nie sú nijakým spôsobom preukázané. Zo všetkých vyjadrení žalobcu nie je zrejme, akým spôsobom, resp. výpočtom dospel k týmto sumám, pričom výšku škody, resp. nemajetkovej ujmy nepostačuje iba tvrdiť, ale je nutné ju preukázať. Za nepreukázanú považoval žalovaný aj bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi údajným nesprávnym úradným postupom policajtov a tvrdenou škodou, resp. nemajetkovou ujmu. Preto považoval žalovaný žalobu za nedôvodnú v celom rozsahu a navrhol ju zamietnuť. Vo zvyšnom rozsahu odkázal žalovaný na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia, pričom

dodal, že sa vždy vyjadroval v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko mal za to, že žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle tohto zákona (z titulu nesprávneho postupu.)

9. Na pojednávaní konanom 16. 10. 2018 tunajší súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Toto rozhodnutie odôvodnil absenciou pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, pre ktorú musel prednostne podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov zamietnuť žalobu v celom rozsahu. Dospel totiž k záveru, že žalobca v žalobe za žalovaného označil len ústredný orgán štátnej správy (Ministerstvo vnútra SR), teda právnickú osobu so samostatnou právnou subjektivitou, ktorá nie je pasívne vecne legitimovaná, a pokiaľ aj neskôr dodatočne za žalovaného označil Slovenskú republiku, v zastúpení týmto ústredným orgánom štátnej správy, nešlo o spresnené, doplnené alebo opravené označenie v žalobe už skôr označeného účastníka konania, ale išlo o označenie úplne odlišného a nového subjektu, ktorý v konaní doposiaľ nevystupoval. Ak žalobca mienil podať žalobu voči novému účastníkovi konania, mal navrhnúť, aby súd rozhodol o pripustení vstupu tohto účastníka do konania, čo týmto spresňujúcim podaním neurobil.

10. Uznesením Krajského súdu v Žiline z 28. 8. 2019, č. k. : 7Co/41/2019 - 148 bol na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zo 16. 10. 2018, č. k. : 21C/8/2017 - 96 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie odôvodnil odvolací súd tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným postupom policajtov, ktorí mu pri policajnom zákroku mali spôsobiť viaceré zranenia. Tak ako súd prvej inštancie v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku správne skonštatoval, že sa žalobca domáhal nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zákona č. 171/1993 Z.z., rovnako aj z odôvodnenia žaloby (a aj zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku) vyplýva, že žalobca si svoj nárok vyvodzoval zo zákonov, ktoré upravujú zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca označil v žalobe za žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Z obsahu žaloby (posudzujúc tento procesný úkon podľa jeho obsahu) je pritom zrejmé, že žalobca uplatnil nárok na náhradu škody titulom zodpovednosti štátu. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva rozpor (v žalobe) medzi skutkovým odôvodnením žaloby, ktorou bol uplatnený nárok proti štátu a výslovným označením žalovaného, ktorý v takýchto prípadoch je len orgánom konajúcim za štát. Žalobca podaním z 27. 7. 2017 (č. I. 64) pritom upresnil označenie žalovaného na Slovenskú republiku, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra SR, avšak súd prvej inštancie toto podanie ponechal bez povšimnutia. Preto už nebolo nutné postupovať podľa § 129 ods. 1 CSP, a teda odstraňovať vady žaloby (vnútorný rozpor medzi skutkovým vymedzením žaloby a výslovným označením žalovaného), ale bolo už potrebné zaoberať sa vecou samou. K skúmaniu vecnej legitímácie účastníkov konania má dôjsť potom, ako sú odstránené vady žaloby podľa § 129 ods. 1 CSP, teda vecnou legitímáciou sporových strán sa všeobecný súd zaoberá až vtedy, ak sú splnené všetky podmienky pre konanie vo veci. Pokiaľ ide o argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorá vychádzala aj z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. : II. ÚS 2048/2009, odvolací súd poukázal na to, že občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí 10. 10. 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. 1. 2018, sp. zn. : 6Cdo 21/2017 (R 71/2018), ktorého právna veta, znie : „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská, publikované v zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČSSR a napokon aj rozhodnutia a stanoviská správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch Najvyšších súdov č. I, II., IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“, a preto pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd nemožno zahrnúť rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, na ktorý súd prvej inštancie poukazoval vo svojom odôvodnení.

11. Po vrátení veci na súd prvej inštancie, bol tunajší súd podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho uznesení z 28. 8. 2019, č. k. : 7Co/41/2019 - 148, podľa ktorého žalobca vo svojom podaní z 27. 7. 2017 (č. I. 64) dodatočne upresnil, kto je žalovaný (že je to Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom vnútra SR) , čím odstránil dovtedajší vnútorný rozpor vyplývajúci zo žaloby, a ktorý vyplýval z rozdielneho formálneho označenia žalovaného a označenia žalovaného vyplývajúceho zo skutkového odôvodnenia tejto žaloby, čím už ani nebola potrebná výzva podľa § 129 CSP pre žalobcu, ale bolo na mieste zaoberať sa vecou samou.

12. Na pojednávaní konanom 15. 6. 2021 žalobca uviedol, že situácia po rozhodnutí krajského súdu, ktorý oslobodil policajtov, je iná ako bola v čase podania žaloby. Zárok policajtov, vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré boli polícii známe, bol neadekvátny. Navrhol vypočuť matku žalobcu, pretože žalobca nedokáže popísať vzhľadom na stav, v akom sa nachádzal, celý priebeh udalostí. Ide o objektívnu

zodpovednosť štátu podľa zákona o policajnom zbore, ktorej sa nemôže zbaviť. Nebol dôvod na to, aby policajti vstupovali do rodinného domu, a ak vedeli v akom stave je žalobca, by ho predvádzali. To, že v trestnom konaní, prokurátor nepreukázal vinu obžalovaných, aby mohli byť odsúdení z trestného činu, ešte neznamená, že žalovaný sa zbavil svojej občianskoprávnej zodpovednosti. Súd je viazaný jedine výrokom trestného súdu o uznaní viny. Inými výrokmi civilný súd nie je viazaný. Prítomnosť navrhutej svedkyne W. sa žalobcovi nepodarilo zabezpečiť z dôvodu jej zdravotných problémov, ktoré jej bránili prísť na pojednávanie, preto navrhol odročiť toto pojednávanie s tým, že na ďalšom pojednávaní zabezpečí účasť tejto svedkyne. Doklady o zdravotnom stave svedkyne však nebol žalobca na tomto pojednávaní schopný predložiť, hoci bol ochotný ich predložiť súdu dodatočne. Výpoveď otca žalobcu (ktorého svedeckú výpoveď navrhol žalobca v jednom zo svojich písomných podaní) na tomto pojednávaní už žalobca vykonať nenavrhol, trval len na svedeckej výpovedi matky žalobcu, ku ktorej malo dôjsť na odročenom pojednávaní.

13. Žalovaný na pojednávaní 15. 6. 2021 uviedol, že v tomto konaní neboli naplnené základné zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú orgánom pri výkone verejnej moci, a to existencia nesprávneho úradného postupu, existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy, a v konečnom dôsledku aj bezprostredná príčinná súvislosť medzi nimi. Ďalej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu príslušníka policajného zboru dozorujúcim prokurátorom. V danom prípade je zrejmé, že nedošlo k naplneniu už prvej z troch hmotnoprávnych podmienok zodpovednosti za škody, a preto skúmanie splnenia ďalších podmienok by bolo nadbytočné. Žalobca doposiaľ uvádzané skutočnosti, týkajúce sa náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal. Ďalej tiež nepreukázal, že by mu bola priamo a bezprostredne v dôsledku údajného nesprávneho úradného postupu spôsobená škoda a nemajetková ujma. Žalovanému nie je zrejmé akým spôsobom a akým výpočtom dospel žalobca k predmetným sumám, ktoré v žalobe uvádza. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania zákonných predpokladov, a preto žalovaný požiadal súd, aby žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania spočívajúcu v cestovných náhradách. Výpoveď svedka pani W. považoval žalovaný za nadbytočnú, keďže nie je naplnená ani jedna z hmotnoprávnych podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

14. Súd považoval za nesporné skutkové tvrdenia žalobcu (pre nepopretie protistranou podľa § 151 CSP), že 11. 3. 2014, zhruba o 17.00 hod., došlo v mieste bydliska žalobcu k služobnému zákroku uvedených 4 policajtov voči žalobcovi a tiež to, že žalobca utrpel ním (v žalobe) opísané zranenia. Vo vzťahu ku nesporným skutkovým tvrdeniam sa dokazovanie nevykonáva a súd si ich osvojí ako zistený skutkový stav.

15. Na zistenie sporných (relevantných) skutočností súd na pojednávaní 15. 6. 2021 vykonal dokazovanie obsahom priloženého spisu tunajšieho súdu sp. zn. : 2T/57/2015, ktorého obsah navrhol ako dôkaz vykonať žalobca, a po ktorého vykonaní súd dospel k nasledovným (relevantným) skutkovým zisteniam.

16. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. 6. 2020, č. k. : 3To/21/2020 - 1338 (právoplatného a vykonateľného 11. 6. 2020) vyplynulo, že odvolací (trestný) súd na verejnom zasadnutí konanom 11. 6. 2020 prejednal odvolanie obžalovaných B. Y. R., B. O. Y., L. Y. L. H. B. T. L. T. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. : 2T/57/2015 z 20. 5. 2019 a rozhodol, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. : 2T/57/2015 z 20. 5. 2019, pričom súčasne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku rozhodol o oslobodení obžalovaných B. Y. R., B. O. Y., L. Y. L. a B. T. L. T. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn. : 1Pv 262/14/5505 z 26. 5. 2015 zo skutku právneho kvalifikovaného ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, a ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali obžalovaní dopustiť na tom skutkovom základe, že 11. 3. 2014, v čase približne o 17.00 hod., kedy boli velení v dennej hliadkovej službe Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš, sa bez vedomia povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš a bez zákonného dôvodu rozhodli obmedziť osobnú slobodu P. W., nar. X. X. XXXX, trvale bytom D. P. Č. XXX, okres I. T., v mieste jeho trvalého bydliska, kde sa v tej dobe už zdržiaval, a ktorý bol podozrivý z predchádzajúceho výtržníckeho konania v pohostinstve Rybka v Uhorskej Vsi, a to aj napriek tomu, že vedeli, že P. W. je v podnapitom stave, v ktorom býva agresívny, pričom policajti bez riadneho súhlasu a oprávnenia vošli do tohto rodinného domu patriaceho V. W., matke P. W., kde prešli do izby, v ktorej na posteli ležal P. W. a počúval hudbu, tohto vyzvali, aby ich nasledoval na policajný útvar, na čo P. W. reagoval

agresívne, policajtom sa vyhrážal postrieľaním, snažil sa ich zastrašiť spôsobom použitia zbrane, avšak prítomní policajti použili proti nemu hmaty a chvaty sebaobrany a založili mu putá na ruky a následne aj opaskom zviazali nohy, pri tomto ho viackrát päťou udreli a kopli do oblasti tváre, ako aj iných častí tela, v dôsledku tohto konania mu spôsobili zranenia, a to trieštivú zlomeninu prednej, bočnej a hornej plochy dutiny hornej čeľuste vľavo s posunom úlomkov a ich vpáčením s dvojnásobnou zlomeninou jarmovej kosti a bočnej steny ľavej očné, zlomeninou kostí nosa, otrasom mozgu, so zakrvácaním spojiviek ľavého oka a krátkotrvajúcim prechodným bezvedomím v prvopočiatku, tiež pomliaždeninu oboch predlaktí, s nevelkým a málo závažným krvácaním navonok z nosa a úst, ktoré sa z hľadiska všeobecného charakteru, povahy a závažnosti zranení na tele poškodeného radia na rozhranie medzi ľahké až stredne ťažké zranenie, a pre ktoré bol neodkladne prevezený rýchlou zdravotnou pomocou na ošetrovanie do Liptovskej nemocnice s poliklinikou MUDr. Ivana Stodolu v Liptovskom Mikuláši, kde bol z dôvodu závažných zranení aj hospitalizovaný do 19. 3. 2014; popísané zranenia si vyžiadali liečenie v dĺžke 6 až 8 týždňov, počas ktorých bol obmedzený obvyklý spôsob života poškodeného; týmto konaním policajti porušili ustanovenie § 8 ods. 1, § 17 ods. 1, § 52 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. - o Policajnom zbore v znení neskorších platných predpisov, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

17. Toto rozhodnutie v časti týkajúcej sa stíhaného zavineného protiprávneho, násilného konania policajtov pri policajnom zákroku 11. 3. 2014, odôvodnil odvolací trestný súd nasledovne :

„Pokiaľ ide o druhú časť skutkovej vety napadnutého rozsudku, okresný súd podľa názoru nadriadeného súdu nevykonal v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie všetky predložené dôkazy, nevyhodnotil všetky pred ním vykonané dôkazy a vykonané dôkazy nevyhodnotil v ich celkovom súhrne a vo vzájomných súvislostiach.

Z týchto dôvodov nadriadený súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach obžalovaných doplnil dokazovanie vychádzajúc z ust. § 2 ods. 11 Tr. por. tak, že postupom podľa § 326 ods. 5, § 264 ods. 1 a 269 Tr. por. prečítal časť zápisníc o predchádzajúcich výpovediach svedkyne W. z 5.5.2014 i 14.10.2014 a uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Nt/11/2019 z 22.5.2019.

Po vykonaní dokazovania, doplneného odvolacím súdom nebolo sporné, že poškodený utrpel zranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Čas vzniku a mechanizmus vzniku týchto zranení však nebol vykonanými dôkazmi bez pochybností preukázaný. Predovšetkým obidva znalecké posudky pripúšťali rôzny čas vzniku a rozmanitý mechanizmus vzniku zranení poškodeného.

Obžalovaní R., Y., L. a T. vylúčili, že by pri výkone služobného zákroku poškodeného udreli päťou, alebo kopli. Zhodne však vypovedali, že použili voči nemu donucovacie prostriedky a založili mu putá z dôvodu agresívneho správania sa poškodeného.

Znalecké posudky obidvoch znalcov pripúšťali rôzny čas vzniku a rôzny mechanizmus vzniku zranení poškodeného.

Znalec T. Y. dospel k záveru, že poškodený utrpel zranenia s najväčšou pravdepodobnosťou 11.3.2014 pri policajnom služobnom zákroku. Zranenia však mohol utpieť aj pred policajným zákrokom v pohostinstve Rybka, alebo až po policajnom zákroku počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice.

Pokiaľ išlo o mechanizmus ich vzniku zranenia mohli vzniknúť opakovaným úderom na tvár poškodeného, a to päťou alebo kopnutím nohou. Vzhľadom k okolnostiam prípadu však zranenia mohli vzniknúť aj pri pacifikovaní W. tak, že ho zasahujúci policajti zhodili z postele na zem alebo, že mu tlačili kolenom hlavu tvárou k zemi. Zranenia mohli vzniknúť aj pri samovoľnom páde poškodeného priamo tvárou na zem, alebo pri náraze do steny. Ak by však poškodený spadol v pohostinstve Rybka, ako to uvádzali viacerí svedkovia, tak by mal podľa znalca na tvári odreniny od zeme alebo krbu. Také odreniny ale zaznamenané neboli. Pomliaždenie obidvoch zápästí mohlo vzniknúť v dôsledku tlaku založených pút pri policajnom zákroku.

Podľa znalca J. T. Y. W., L. poškodený mohol uvedené zranenia utpieť v pohostinstve Rybka, s poukazom na obsah výpovedí svedkov T. a G.. Taktiež ich mohol utpieť pri zásahu policajtov, ako to vo svojich výpovediach uviedli poškodený a svedkyňa W., jeho matka. Ďalšou alternatívou bolo, že zranenia mohol utpieť aj počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení. Táto možnosť vychádzala najmä z

faktu, že ak by poškodený v čase prijímu na psychiatrické oddelenie dané poranenia mal, bolo by ich nevyhnutné riešiť a diagnostikovať okamžite, nie až o dva dni, nakoľko nemuselo ísť iba o poranenia tváre, ale poškodený mohol utrpieť aj závažnejšie poranenia, najmä poranenia skeletu lebky. V prípade, že by poškodený tieto zranenia mal už pri prijíme do nemocnice, tak by nemohol prijímať stravu. Diétna strava i ľadovanie zraneného miesta však boli poškodenému predpísané v nemocnici až na tretí deň.

Poranenia mohli vzniknúť podľa znalca iba jediným úrazovým dejom, a to prudkým tupým úderom, prípadne údermi alebo tupým nárazom na ľavú časť tváre. Poranenia mohli teda vzniknúť úderom, prípadne údermi do lícnej krajiny inou osobou, najpravdepodobnejšie päšťou. Kopnutie bolo málo pravdepodobné, pretože v mieste násillia nebola zistená žiadna povrchová odrenina kože. Zranenia mohli vzniknúť aj prudkým nárazom lícnej anatomickej krajiny, alebo úderom hlavy o pevnú hladkú plochu bez drsného povrchu, bez členitých výstupkov. Mohli vzniknúť pri páde poškodeného na zem s prudkým dopadom a nárazom tváre ľavou lícnou anatomickou krajinou o pevnú dopadovú alebo nárazovú plochu. V nemocnici mohol tieto zranenia utrpieť pádom z postele, alebo prekonávaním odporu agresívneho pacienta zo strany zdravotníckeho personálu.

V nadväznosti na závery obidvoch znaleckých posudkov bolo nevyhnutné prihladiť aj na výpovede oboch svedkov (nezainteresovaných na posudzovanej veci) z RZP a ich písomné záznamy. V písomnom zhodnotení zdravotného stavu poškodeného pri výjazde RZP (č.l. 594) Mgr. Ťažká zhodne s neskoršou svojou výpoveďou svedka v súdnom konaní uviedla, že poškodený bol pri ošetrovaní orientovaný, nemal poruchu vedomia a subjektívne udával len bolesť v oblasti horných končatín - putá. Pacienta vždy vyšetrujú od hlavy po päty, prehliadnu ho celého. Vyšetrujú ho aj pohmatom, aby zistili bolestivosť, či chrapšťaťanie tam, kde by mohla byť zlomenina. Bola zistená tržná rana na brade, povrchové rany v oblasti zápästia. Krvácanie z oboch nosných dierok bolo zastavené. Iné vonkajšie poranenia poškodený nemal. W. nebol opuchnutý na tvári a nemal na tvári modriny. Poškodený pri prevoze na psychiatrické oddelenie nemal žiadne vážne poranenia, napríklad zlomenú sánku, alebo nadočnicový oblúk. V prípade, že by takéto zranenia mal, bol by hospitalizovaný na traumatologickom oddelení a nie na psychiatrii. Svedkyňa poukázala na to, že záznam o zhodnotení zdravotného stavu podpísal aj prijímajúci lekár psychiatrického oddelenia T. L.. Poškodený v čase prijatia do nemocnice na psychiatrické oddelenie určite nemal opuch celej tváre, lebo by to bolo v zázname zapísané (č.l. 594).

V súlade s výpoveďou T. Ť. bola výpoveď aj svedka Farkaša, vodiča RZP. Poškodeného W. museli zobrať z jeho domu na psychiatriu, lebo bol agresívny a ohrozoval iné osoby. Poškodený nemal žiadne zranenia, okrem škrabanca na brade a krvi na nose. Poškodeného po vyšetrení lekárom na psychiatrii umiestnili na izbu. W. však bol naďalej agresívny, chcel sa biť, a preto ho museli priviazať. U poškodeného zistili taký zdravotný stav, aký bol opísaný v písomnom zázname o zhodnotení zdravotného stavu osoby. V prípade, že by mal poškodený vážne zranenia, bol by odovzdaný a prijatý na traumatologickú ambulanciu.

Svedkyňa W. vypovedala, že: „Na druhý deň som ho videla v nemocnici cez videokameru. P. mi zakýval, sestrička mi povedala, že P. je v poriadku.“

Podľa zdravotných záznamov poškodený bol ošetrovaný na traumatologickej ambulancii nemocnice až 13.3.2014 (až o dva dni po jeho hospitalizácii), pričom vtedy už udával opuch a výrazne bolesti ľavého líca.

Vyhodnotením všetkých týchto dôkazov, doplnených na verejnom zasadnutí odvolacím súdom, nebolo možné bez rozumných pochybností dospieť k záveru, že poškodený W. utrpel popisované zranenia práve údermi päšťami a kopmi obžalovaných pri ich služobnom policajnom zákroku. Podľa odvolacieho súdu nemožno celkom vylúčiť verzie, že poškodený W. utrpel zranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku nezavineným konaním obžalovaných pri jeho pacifikácii (zhodením z postele potom, ako povedal, že má za ňou zbraň, či pritlačením kolenom policajta), alebo až počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice v Liptovskom Mikuláši (samovoľným pádom, nárazom do steny, alebo pri jeho pacifikácii a fixovaní zdravotníckym personálom). Znalec T. Y. aj znalec J. T. W., L.. dospeli k záveru, že poškodený mohol zranenia utrpieť aj pri stiahnutí z postele, alebo pritlačením kolenom policajta (T. Y. - č.l. 1111, okresný súd v rozpore so záverom znalca v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že takýmto mechanizmom poškodený nemohol utrpieť zranenia, pretože nešlo o pád). Obžalovaní, svedkovia T. Ť. i K. vylúčili, že by poškodený mal tieto zranenia po realizácii

služobného zákroku policajtov a pred prijatím do nemocnice. Podľa záznamu o zhodnotení zdravotného stavu z 11.3.2014 podpísaného T.. Ľ. z RZP a T.. L. z psychiatrického oddelenia nemocnice také zranenia pri odovzdávaní a prijímaní pacienta neboli popísané s výslovnou poznámkou, že „iné zranenia nenachádzam“. Naopak boli konštatované poruchy správania v súvislosti s požívaním alkoholu. Svedok T.. L. vypovedal, že poškodený bol 11.3.2014 po prívode na psychiatrické oddelenie podľa údajov nemocničného personálu vulgárny, agresívny a preto ho museli pacifikovať a fixovať. Prvýkrát poškodeného videl, až keď bol v sieťovej posteli. Nevedel, kto ho v nemocnici fixoval. Svedkyňa W.W. vypovedala, že na druhý deň po incidente bola za synom v nemocnici. Videla ho len cez videokameru, P. jej zakýval rukou. Sestrička jej povedala, že P. je v poriadku (táto jej výpoveď bola prečítaná odvolacím súdom na verejnom zasadnutí). Až na tretí deň videla syna osobne, keď bola za ním s jeho otcom P. W. U.. Poškodený bol až vtedy opuchnutý na tvári. Svedkyňa T.. Y. potvrdila, že poškodený bol po prijíme na psychiatrické oddelenie pacifikovaný a fixovaný, pretože bol v ebriete, vyhrážal sa personálu likvidáciou a bol agresívny voči iným osobám. Poškodený bol znovu čiastočne fixovaný aj 13.3.2014 (teda na druhý deň po hospitalizácii), pretože v predchádzajúci deň mal impulzívne prejavy. Podľa Z. J.. T.. W., L.. bol v posudzovanej veci veľký počet nezrovnalostí, ktoré vzbudili pochybnosti o tom, či poškodený zranenia mal už v čase privezenia do nemocnice. Ak by mal poškodený už pri prijíme do nemocnice 11.3.2014 uvedené zranenia, tak by boli podľa znalca neprehliadnuteľné. Pri uvedenej zlomenine kosti by bol na tvári evidentný schodík s deformáciou líca a zlomenina by bola bolestivá. Záchranárka i lekár z psychiatrie by navyše aj pohmatom zistili vpáčenie kosti. Rovnako by mal poškodený na tvári monokle. Ak by mal poškodený uvedené zranenia už pri prijíme do nemocnice, tak by nemohol jesť. Podľa zdravotnej dokumentácie mu ale traumatológ predpísal tekutú stravu ako aj ľadovanie zraneného miesta až na tretí deň hospitalizácie. Bol by to podľa znalca úplne zásadný rozpor, ak by sa pri takom type zranení pomýlili zároveň záchranár aj prijímajúci lekár. Rovnako pri návšteve matky poškodeného v nemocnici na druhý by bol viditeľný opuch tváre a okuliarový hematóm na ľavom oku. Podľa znalca sa naviac, ak by tieto zranenia mal poškodený už pri prijíme do nemocnice, muselo postupovať urgentne. Bolo by nevyhnutné ihneď spraviť röntgen i CT. Ďalší znalec T.. Y. tiež pripustil, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť až po jeho prijatí na psychiatrické oddelenie nemocnice. Svedok W. st. vypovedal, že zranenia poškodeného, ktoré videl 14.3.2014, najmä vpadnutá kosť, boli úplne viditeľné. Je preto podľa odvolacieho súdu takmer vylúčené, že ak si deformáciu tváre ako laik všimol otec poškodeného, aby rovnaké zranenia prehliadli obidvaja záchranári, prijímajúci lekár i ďalší zdravotnícky personál v deň hospitalizácie poškodeného v nemocnici a matka poškodeného i zdravotná sestra na druhý deň po jeho hospitalizácii.

V týchto súvislostiach sú aj výpovede T.. L., ošetrojúceho lekára a T.. Y., primárky psychiatrického oddelenia, nevierohodné. Výpoveď T.. L. bola v súdnom konaní protirečivá s obsahom písomného záznamu o zhodnotení zdravotného stavu poškodeného pri jeho odovzdaní RZP a prijatí na psychiatrické oddelenie, ktorý podpísal. V písomnom zázname nebola ani zmienka o opuchu v oblasti tváre, oka, zaschnutej krvi, hematómoch, krvácaní z nosa i ústnej dutiny. Odborné vyšetrenia poškodeného so zraneniami, ktoré boli podľa znalcov závažné, boli navyše realizované až 13.3.2014, teda na tretí deň po hospitalizácii. T.. Y. poškodeného prvýkrát videla až 13.3.2014. Zdravotná sestra pritom na druhý deň po hospitalizácii poškodeného v nemocnici informovala jeho matku W., že jej syn „je v poriadku“.

Svedok T.. L. navyše vypovedal, že príbuzných poškodeného o jeho zdravotnom stave informoval až 14.3.2014 po realizovaní odborných vyšetrení (poznámka: až na tretí deň po hospitalizácii). Aj keď P. W., U.. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že T.. L. mu prvýkrát volal 11.3.2014, krátko po 18.00 h., na druhý deň bol v nemocnici, syna nafotil, mal posunutú tvár, podliatiny, opuchliny, na ďalší deň mu volal nejaký lekár, že jeho syn potrebuje operáciu v inom zdravotníckom zariadení a 14.3.2014 bol podať trestné oznámenie, tak v prípravnom konaní vypovedal, že mu to oznámili na druhý deň. Lekár mu povedal, že syn musí ísť do Martina. Rozpory vo výpovediach na hlavnom pojednávaní nevedel dostatočne vysvetliť a pripustil, že lekár ho prvýkrát kontaktoval a informoval o zdravotnom stave jeho syna až 14.3.2014. Uvedené skutočnosti skôr nasvedčujú tomu, že nemocničný personál prvýkrát kontaktoval príbuzných poškodeného a informoval ich o zistených zraneniach až 14.3. 2014.

Vychádzajúc zo všetkých týchto skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov a po ich zhodnotení v celkovom ich súhrne nadriadený súd dospel k záveru, že vo veci nemožno bez pochybností ustáliť čas, ani mechanizmus vzniku zranení, ktoré poškodený bezpochyby utrpel.

Okresný súd nekriticky prehliadol viaceré rozpory vo výpovediach poškodeného a jeho matky svedkyne W. a dostatočne sa nezaoberal hodnovernosťou obsahu ich výpovedí a to ani v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Poškodený W. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že: „Postavil som sa z postele, dostal som ranu na tvár päťou, padol som naspäť na posteľ, jeden policajt mi chytil nohy, druhý mi zakladal putá, tretí ma bil, v napätí som sa otočil na brucho, padol som dole z postele, ani som nepočítal, ako ma bili, pamätám si, ako ma kopli kanadou do hlavy, rovno do tváre som dostal kopačku, z bezvedomia sa prebral až v sanitke, tam ma oživil.“ (č.l. 952).

Pri skúmaní hodnovernosti a pravdivosti výpovede poškodeného W. prvostupňový súd vôbec nevzal do úvahy jeden zo záverov znaleckého posudku č. 14/2015, 9/2015 znalkyň T. W., T. I., z odvetvia psychiatrie a T. J., z odboru psychológie, hoci posudok prečítal 5.10.2017 na hlavnom pojednávaní a to záver o nevierohodnosti výpovede poškodeného. Podľa záverov znaleckého skúmania si poškodený W. priebeh skutku dostatočne nepamätal a pri znaleckom vyšetrení poskytoval informácie, ktoré mal sprostredkované od svojej matky. V čase skutku poškodený trpel duševnou poruchou - schizoaktívnou poruchou v jej akútnej fáze, pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obsahmi, možnými halucinačnými zážitkami, afektívnou nestabilitou a s pohotovosťou k verbálnej i brachiálnej agresivite. Jeho schopnosti svoje konanie ovládať a rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania boli v čase skutku vymiznuté. V dôsledku prítomnosti tohto psychotického ochorenia - schizoaktívnej poruchy so zmenami osobnosti, ktorá bola v čase skutku v štádiu akútneho relapsu (záchvatu), výpoveď poškodeného nie je podľa znalkyň možné považovať za vierohodnú. Pri relapse ochorenia totiž dochádza k skresľovaniu udalostí, ktoré majú chorobný podklad. K osobe poškodeného znalkyňa navyše uviedla, že v minulosti boli na poškodeného vypracované viaceré psychiatrické posudky (2004, 2005, 2008, 2011, 2012). Z nich vyplývalo, že poškodený sa od detstva liečil na psychiatrii na schizoaktívnu poruchu (12 - krát hospitalizovaný), je na invalidnom dôchodku od 18 - stich rokov, fajčil marihuanu, opíjal sa napriek odporúčanej abstinencii a nedodržiaval liečebný režim.

Poškodený pred súdom vypovedal, že v tých dňoch nepil alkohol, v pohostinstve na nikoho neútočil, nebola tam bitka, nespadol, nesnažil sa hádzať lavice a stoly, čašníčke nevytrhol telefón z ruky. V tom období pravidelne bral lieky a chodil na kontroly k psychiatrovi. Po zákroku policajtov bol v bezvedomí a oživil ho až v sanitke RZP. Obsah výpovede poškodeného o týchto skutkových okolnostiach bol v úplnom rozpore s výpoveďami nielen obžalovaných, ale aj svedkov Ľ., K., T., G., Z., T., T., T., L.É., T. L. i záznamom o zhodnotení jeho zdravotného stavu. Svedkovia Ľ. i K. vypovedali, že poškodený nemal poruchu vedomia, bol orientovaný, sám išiel do sanitky, čo je uvedené i v zdravotnom zázname. Obžalovaní i ďalší svedkova opisovali správanie W. úplne odlišne ako samotný poškodený. Podľa ich výpovedí sa poškodený správal v ten deň vulgárne, agresívne, násilne a nevyspytateľne a to pohostinstve, doma i počas hospitalizácie v nemocnici. Poškodený tiež vypovedal, že jeho matka bola počas zákroku policajtov niekde dole v dome (izba poškodeného bola na poschodí). Svedkyňa W., jeho matka naopak vypovedala, že policajtom išla na poschodie ukázať synovu izbu a neskôr im doniesla remeň, aby poškodenému mohli spútať nohy.

Vzhľadom na závery znaleckého skúmania o nevierohodnosti výpovede poškodeného i viaceré a zjavné rozpory výpovede poškodeného s inými výpoveďami i listinnými dôkazmi obsah výpovede poškodeného je úplne nevierohodný a jeho výpoveď nie je možné považovať podľa odvolacieho súdu za dostačujúci a spoľahlivý dôkaz usvedčujúci obžalovaných zo spáchania stíhanej trestnej činnosti.

Pokiaľ išlo o výpoveď svedkyne W., okresný súd pri hodnotení jej vierohodnosti nebral do úvahy jej rozpory vo výpovediach v priebehu trestného konania (prečítané aj v rámci verejného zasadnutia odvolacím súdom) a neprihliadol na protirečivosť jej výpovede s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Podľa znaleckého posudku č. 14/2015, 9/2015 znalkyň T. W., T. I., z odvetvia psychiatrie a T. J., z odboru psychológie matka poškodeného bola psychiatricky liečená pre schizoaktívnu poruchu. Svedkyňa W. na hlavnom pojednávaní sama vypovedala, že bola liečená na psychiatrii a tri dni po skutku bola hospitalizovaná. To potvrdil aj svedok W. U..

Svedkyňa vypovedala, že jej syn po návrate z pohostinstva pod vplyvom alkoholu nebol. Obžalovaní R. i Y. vypovedali, že W. im povedala, že jej syn je pod vplyvom alkoholu. Obžalovaní L. a T. uviedli, že

v izbe bolo cítiť alkohol a poškodený bol agresívny. Poškodený sám vypovedal, že v pohostinstve pil borovičku. Svedok N.. T., policajt vypovedal, že čašníčka mu povedala, že keď W. prišiel do pohostinstva, bol už opitý a alkohol pil aj v pohostinstve. Svedkovia T., G.G., Z., T., nachádzajúci sa v pohostinstve Rybka zhodne vypovedali, že poškodený W. bol v pohostinstve pod značným vplyvom alkoholu. Svedok Z. doplnil, že W. bol pod vplyvom alkoholu asi štvrtý deň za sebou. Svedok T.. L. vypovedal, že poškodený mu pri príjme v nemocnici povedal, že pil štyri dni v kuse. Svedkyňa T. Y. vypovedala, že poškodený bol na psychiatrickom oddelení hospitalizovaný v ebriete. Podľa zhodnotenia zdravotného stavu poškodeného RZP matka (W.) udávala, že poškodený štyri dni pije a neužíva lieky.

S poukazom na vyššie uvedené dôkazy nadriadený súd dospel k záveru, že výpoveď svedkyne W. o tom, že poškodený pod vplyvom alkoholu nebol, bola zjavne nepravdivá.

Svedkyňa W. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že jej syn poškodený P. W. pri príchode policajtov ležal vo svojej izbe a počúval relaxačnú hudbu. Obžalovaní naopak zhodne vypovedali, že W. im po príchode povedala, že jej syn je agresívny, bála sa ho a prosila ich, aby ho zobrali so sebou. Svedkovia T.. Ľ., K. (RZP), T., G., Z., T. (pohostinstvo G.), T. Y. N. T.. L. (psychiatria) zhodne vypovedali, že poškodený W. bol veľmi agresívny. Svedkyňa T.. Ľ. do písomného záznamu o zhodnotení zdravotného stavu RZP napísala, že matka poškodeného uviedla, že jej syn štyri dni pil, neužíval lieky, bol aj doma vulgárny, agresívny a rozbíjal nábytok (č.l. 594). Svedok T.. L. vypovedal, že poškodený mu uviedol, že keď prišli policajti do jeho izby povedal im, že má pod posteľou zbraň. Pri príjme v nemocnici bol veľmi agresívny, museli ho spacifikovať a fixovať. T.. Y. dokonca uviedla, že W. jej na vizite 13.3.2014 povedal, že sa „pobil s policajtmi.“

S poukazom na vyššie uvedené dôkazy nadriadený súd dospel k záveru, že výpoveď poškodenej W. o tom, že jej syn bol pokojný, bola tiež nepravdivá.

Svedkyňa W. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v ten večer po zákroku policajtov telefonovala ohľadom syna exmanželovi a on potom išiel do nemocnice . U. P. W. U.. však naopak vypovedal, že mu ohľadom syna volali najskôr z nemocnice. Navštívil syna v nemocnici a až potom sa zastavil u exmanželky, aby mu vysvetlila, čo sa stalo.

Uvedené rozpory vo výpovediach týchto dvoch svedkov spôsobujú, že výpoveď poškodenej aj v tejto časti vyznieva značne nevierohodne.

Svedkyňa W. navyše vypovedala o niektorých skutkových okolnostiach rozdielne v priebehu prípravného konania a potom na hlavnom pojednávaní.

Svedkyňa v prípravnom konaní 5.5.2014 vypovedala (č.l. 203):

„Policajti vstúpili do izby, pričom môj syn P. spal, mal pustenú takú jemnú hudbu. Policajti ho na tri razy oslovili menom P.. Povedali mu, čo si porobil v Rybke, vstavaj, ideš s nami. On povedal, že s nimi nikam nejde. Syn ležal, snažil sa vyskočiť z postele. Policajti mu to nedovolili. Urobili takú bariéru, takže si znova ľahol na posteľ. Potom, ako chcel P. vstať z postele druhýkrát, tak mu policajti chytali ruky a vykrúcali mu ich, P. sa nedal. Toto sa dialo na posteli, ako vstával. Chceli mu dať putá. P. im povedal, že žiadne putá nechce, že majú odísť z domu. P. sa nepoddal, policajti mu vykrúcali ruky, podrážali nohy. Potom ho zvalili na zem ku posteli. P. sa metal.“

Svedkyňa v ďalšej výpovedi v prípravnom konaní 14.10.2014 (č.l. 208) už vypovedala:

„P. vstával z postele. Nemôžem to potvrdiť, ale mám za to, že keď P. vstával z postele, jeden z príslušníkov ho udrel päťou, neviem do ktorej oblasti tela, asi do tváre. Ja som to nevidela.“

Na hlavnom pojednávaní (č. I. 963) už vypovedala: „Keď P. vstal z postele, jeden z nich mu dal päťou do hlavy, chlapec padol na posteľ, oni sa potom na neho vrhli.“

Rozpory vo výpovediach o tejto skutočnosti vysvetlila tým, že videla ako letí ruka - päť, nevidela dopad, ale počula tú päť.

Z obsahu tejto časti výpovedí svedkyne W. v priebehu trestného konania je evidentné, že jej výpoveď postupne gradovala, keď v prvotnej výpovedi z 5.5.2014 neuvádzala žiadny úder policajta do tváre

poškodeného, keď ten chcel vstať z postele, v druhej výpovedi zo 14.10.2014 „mala už za to“, že keď poškodený vstával z postele, jeden z príslušníkov ho udrel päšťou, asi do tváre, aj keď úder nevidela a na hlavnom pojednávaní 5.10.2017 dokonca už vypovedala, že keď poškodený vstal z postele, jeden z policajtov mu dal päšťou do hlavy tak, že padol na posteľ.

Podľa názoru nadriadeného súdu je výpoveď svedkyne v tejto časti celkom nevierohodná, pretože postupne v priebehu konania vypovedala o rovnakej skutočnosti úplne protichodne. Najskôr úder policajta vôbec neuviedla (P. si sám po utvorení bariéry policajtmi ľahol na posteľ), v ďalšej výpovedi už mala za to, že poškodeného jeden z príslušníkov udrel, aj keď úder nevidela, až nakoniec na hlavnom pojednávaní vypovedala, že videla jedného z policajtov udrieť P., asi do tváre. Rozpory zase vysvetlila tak, že videla letieť ruku, ale jej dopad nevidela. Uvedené rozpory vo výpovediach svedkyne o týchto skutočnostiach boli podľa nadriadeného súdu tak protirečivé, závažné a významné, že jej výpoveď samú osebe (aj bez rozporov s ďalšími vykonanými dôkazmi) ani v tejto časti nemožno považovať za vierohodnú a bez akýchkoľvek pochybností spôsobilú usvedčovať obžalovaných, že poškodeného pri vstávaní z postele udreli päšťou do tváre.

Svedkyňa W. v prípravnom konaní 5.5.2014 (č.l. 203) vypovedala: „P. potom zvalili na zem. Metal sa. P. povedal, že udri si, keď ste štyria. Jeden policajt mu dal trikrát päšťou do hlavy, keď bol P. na zemi“. Svedkyňa až potom mala ísť na žiadosť policajtov pre opasok do kúpeľne, aby mu mohli spútať nohy. V ďalšej výpovedi z 14.10.2014 (č.l. 208) už uviedla: „Ako som policajtom podávala opasok, videla som, ako príslušník zohnutý chrbtom ku mne P. udieral päšťou do hlavy, do tváre“. Na hlavnom pojednávaní 5.10.2017 vypovedala, že: „Potom ho zosunuli na zem. Dvaja boli vedľa neho, jeden mu dal dva razy päšťou do hlavy.“

Svedkyňa na hlavnom pojednávaní sama potvrdila, že potom ako policajti zosunuli poškodeného z postele na zem, na ich žiadosť išla zobrať z kúpeľne opasok, aby mu mohli zviazať nohy. Aktívna pomoc svedkyne pri pacifikácii a fixovaní jej syna policajtmi vzbudzuje pochybnosti o jej výpovedi o bezprostrednom predošlom útoku policajtov na jej syna. Navyše svedkyňa vypovedala protirečivo a nespoľahlivo o tom, kedy mala vidieť údery policajta, keď bol poškodený už na zemi (hneď ako ho zosunuli na zem, neskôr, pred, alebo po podávaní opasku).

Pokiaľ ide o kopy svedkyňa 5.5.2014 vypovedala, že sa jej „len zdalo, že jeden z policajtov kopol P., ale nevidela to, nevidela kopy“, dňa 14.10.2014 a 5.10.2017 už vypovedala, že „videla ako policajt P. kopol do zadku alebo do nôh“. Rozpory vo výpovediach spôsobujú, že výpoveď svedkyne aj v tejto časti je nepresvedčivá a nespoľahlivá.

Výpoveď svedka Z., ktorý vypovedal, že poškodený v ten deň nepil, pravidelne bral lieky a pred domom videl, že poškodený mal rozbitú tvár pri oku, bola taktiež nespoľahlivá a vzbudzovala závažné pochybnosti, pretože odporovala väčšine už vyššie uvedených dôkazov, navyše v tej dobe svedok býval v podnájme u W..

Podľa názoru krajského súdu po vykonaní a zhodnotení všetkých dôkazov, doplnených aj pred odvolacím súdom, nebolo spoľahlivo preukázané, že obžalovaní údermi päšťou a kopmi spôsobili zranenia poškodenému W. a porušili tak ust. § 8 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 52 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Zranenia, ktoré poškodený utrpel mohli vzniknúť rôznymi inými spôsobmi a v inom čase, a to dokonca aj počas jeho hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice, ako je to už uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia. Odsudzujúci výrok rozsudku pritom vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť, čo v prejednávanej príhode už z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné konštatovať. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Tieto pochybnosti aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov a po ich náležitom zhodnotení naďalej pretrvávali. Pokiaľ ide o výrok o vine súd poznamenáva, že tento sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkovo vylučujú pochybnosť, že žalovaný skutok sa stal. Zistenie skutočného stavu veci preto vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci nemožno preto považovať len zistenie o púhej pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného záveru.

Možnosť iného záveru vyplývala práve z obrany obžalovaných na hlavnom pojednávaní, ktorí sa v celom priebehu trestného konania bránili tým, že poškodeného počas vykonávania služobného zákroku neudierali päšťou a nekopali a týmto spôsobom mu uvedené zranenia určite nespôsobili, aj keď voči nemu použili donucovacie prostriedky. Osobnú slobodu poškodeného chceli obmedziť z dôvodu, že bol podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, pričom vec nezniesla odklad a konali v súlade s pokynom riaditeľa Obvodného oddelenia PZ. Pri služobnom zákroku z dôvodu agresívneho správania poškodeného použili donucovacie prostriedky.

Nadriadený súd mal z vyššie uvedených dôvodov splnené všetky zákonné podmienky k tomu, aby mohol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodnúť, pretože skutkový stav, po doplnení dokazovania odvolacím súdom, bol správne zistený. Vo veci však krajský súd nemohol rozhodnúť inak, ako obžalovaných podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodiť, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní.“

18. Z výpovedí obžalovaných 4 policajtov (Y. R., O. Y., Y. L. H. L. T.) na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci vyplynulo, že títo zhodne vypovedali, že z dôvodu agresívneho správania žalobcu museli voči nemu použiť donucovacie prostriedky a nasadiť mu putá, avšak odmietli, že by ho pri tomto zákroku udreli päšťou alebo kopli. R. a Y. vypovedali, že matka žalobcu im povedala, že jej syn je pod vplyvom alkoholu. L. a T. zase uviedli, že v izbe bolo cítiť alkohol. Obžalovaní taktiež zhodne vypovedali, že matka žalobcu im po príchode na miesto povedala, že jej syn je agresívny a prosila ich, aby si ho zobrali so sebou.

19. Poškodený (žalobca) na hlavnom pojednávaní v uvedenej trestnej veci vypovedal, že mal incident v pohostinstve Rybka, kde mal nehodu s kamarátom, s hnevom opustil pohostinstvo a šiel domov spať. V krčme sa nebil a nehádzal nábytok. Alkohol v pohostinstve okrem jednej borovičky nepil, svoje lieky užíval riadne. Po príchode policajtov do jeho izby, sa postavil z postele, dostal však ranu do tváre päšťou, padol naspäť na posteľ, pričom jeden policajt mu chytil nohy, druhý mu zakladal putá, tretí ho bil, v napätí sa však žalobca otočil na brucho, padol dole z postele, a ani nepočítal ako ho potom bili, avšak pamätal si ako ho kopli trikrát do hlavy, rovno do tváre, pričom z bezvedomia sa prebral až v sanitke, kde ho oživil. Matka bola počas zákroku niekde dole v dome. Prvý deň bol hospitalizovaný na psychiatrii a na druhý deň mu robili röntgen na traumatológii. Keď bol hospitalizovaný na psychiatrii nemal s nikým žiadny problém.

20. Zo znaleckého posudku č. 42/2018 znalca T.. T. Y., z odboru Zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie z 10. 12. 2018 podaného v predmetnej veci vyplynulo, že z časového hľadiska mohol žalobca uvedené zranenia utrpieť pri policajnom zákroku 11. 3. 2014, avšak mohlo k nim dôjsť aj predtým v pohostinstve Rybka, resp. následne počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení v nemocnici. Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zranení, tieto mohli vzniknúť opakovaným úderom do tváre päšťou alebo kopnutím, avšak mohli vzniknúť aj pri pacifikovaní žalobcu policajtmi tak, že ho zhodili z postele na zem, alebo tak, že mu tlačili kolenom hlavu tvárou k zemi, prípadne aj pri samovoľnom páde poškodeného tvárou na zem, či pri náraze do steny. Pomliaždenie obidvoch zápästí mohlo vzniknúť ako následok tlaku zo založených pút pri policajnom zákroku.

21. Zo znaleckého posudku č. 1A/12019 znalca J.. T. Y. W., L., z odboru Zdravotníctvo a farmácia, z odvetvia súdne lekárstvo z 29. 3. 2019 podaného v predmetnej trestnej veci vyplynulo, že žalobca mohol tieto zranenia utrpieť počas predchádzajúceho pobytu v pohostinstve Rybka, resp. pri zásahu policajtov, či počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení, ktorá alternatívna prichádza do úvahy najmä preto, že ak by žalobca mal tieto zranenia v čase príchodu na psychiatriu, boli by diagnostikované a riešené ako urgentné okamžite, spravil by sa hneď röntgen a CT a nie až o dva dni. Navyše, ak by tieto zranenia mal žalobca už v čase príchodu na psychiatrické oddelenie, tak by žalobca nemohol prijímať stravu. Diétna tekutá strava a ľadovanie zraneného miesta však boli žalobcovi predpísané v nemocnici až na tretí deň jeho hospitalizácie. Z hľadiska mechanizmu vzniku zranenia mohli tieto zranenia vzniknúť údermi päšťou do lícnej krajiny. Kopnutie však bolo málo pravdepodobné, pretože v mieste násillia nebola zistená žiadna povrchová odrenina kože. Zranenia však mohli vzniknúť aj prudkým nárazom lícnej časti alebo o pevnú hladkú plochu. V nemocnici k týmto zraneniam mohlo dôjsť pádom z postele alebo pri prekonávaní odporu agresívneho pacienta zo strany zdravotníckeho personálu. Ak by mal žalobca uvedené zranenia už pri prijímaní do nemocnice 11. 3. 2014 boli by nepriehľaduteľné, pretože pri takejto zlomenine kostí by bol na tvári evidentný schodík s deformáciou líca a zlomenina by bola bolestivá a poškodený by mal

na tvári monokle. Zistili by to pohmatom ako záchranárka, tak aj lekár pri príjme žalobcu na psychiatrické oddelenie. Rovnako by bol viditeľný opuch tváre a monokle pri návšteve matky na druhý deň.

22. Zo záznamu o zhodnotení zdravotného stavu žalobcu pri výjazde Rýchlej zdravotnej pomoci (č.l. 594 predmetného trestného spisu) podpísaného T. Ľ. z Rýchlej zdravotnej pomoci a T. L. z psychiatrického oddelenia nemocnice, súd zistil, že T. Ľ. zhodne so svojou neskoršou svedeckou výpoveďou pred súdom uviedla, že žalobca nemal poruchu vedomia, sám šiel do sanitky a subjektívne udával len bolesti horných končatín (putá). Pacienta vždy vyšetrujú komplexne, prehliadnu ho od hlavy po päty. Vyšetrujú ho aj pohmatom, aby zistili bolestivosť, resp. zlomeniny. Pri takom vyšetrení žalobcu bola zistená trzná rana na brade a povrchové zranenia v oblasti zápästia. Krvácanie z oboch nosných dierok mu bolo zastavené. Iné vonkajšie zranenia poškodený nemal. Žalobca nebol opuchnutý na tvári, nemal ani na tvári modriny a nemal žiadne vážne poranenia ako zlomená sánka, či nadočnicový oblúk. Ak by ich mal, bol by hospitalizovaný na traumatológii a nie na psychiatrii. Boli však konštatované poruchy správania súvisiace s používaním alkoholu. Svedkyňa poukázala tiež na to, že tento záznam podpísala okrem nej aj T. L. z psychiatrického oddelenia. Do tohto záznamu o zhodnotení zdravotného stavu Rýchlej zdravotnej pomoci matka žalobcu uviedla, že jej syn 4 dni pil, neužíval lieky a bol agresívny a rozbíjal nábytok.

23. Z výpovede svedka vodiča Rýchlej zdravotnej pomoci Y. K. na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci, súd zistil, že žalobcu museli zobrať z jeho domu na psychiatriu, pretože bol agresívny a ohrozoval iné osoby. Žalobca nemal žiadne zranenia, okrem škrabanca na brade a nebol v bezvedomí. Po vyšetrení lekárom bol umiestnený na psychiatriu. Ak by mal žalobca vážne zranenia, bol by odvezený na traumatológiu.

24. Zo zdravotných záznamov obsiahnutých v uvedenom trestnom spise, ďalej vyplynulo, že poškodený bol ošetrený na traumatologickej ambulancii nemocnice až 13. 3. 2014, teda až dva dni po jeho hospitalizácii na psychiatrii, pričom až vtedy udával opuch a výraznú bolesť ľavého líca.

25. Svedok T. L., lekár psychiatrického oddelenia nemocnice na hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci vypovedal, že žalobca po privezení na psychiatrické oddelenie podľa údajov nemocničného personálu, bol skrvavený na tvári, mal opuch celej tváre a bol agresívny, a preto ho museli spacifikovať a fixovať. Prvýkrát však poškodeného videl až, keď bol v sieťovej posteli. Nevedel však povedať, kto ho fixoval. Príbuzných poškodeného o jeho zdravotnom stave informoval až 14. 3. 2014 po realizovaní odborných vyšetrení. Žalobca mu mal v nemocnici povedať, že pil 4 dni v kuse, a keď prišli policajti k nemu do izby, povedal im, že má pod posteľou zbraň.

26. Svedkyňa T. Z. Y., primárka psychiatrického oddelenia v predmetnej trestnej veci vypovedala, že žalobca bol na príjme 11. 3. 2014 spacifikovaný a fixovaný, pretože bol ebriete a vyhrážal sa personálu likvidáciou a bol tiež agresívny voči iným osobám. Osobne ho však prvýkrát videla až 13. 3. 2014. Pri výpovedi vychádzala predovšetkým z chorobopisu a z osobných kontaktov pri vizite. Žalobca bol znovu čiastočne fixovaný aj 13. 3. 2014, pretože v predchádzajúci deň mal impulzívne prejavy. Na vizite 13. 3. 2014 jej povedal, že sa pobil s policajtmí.

27. Svedkyňa V. W., matka žalobcu v prípravnom konaní 5. 5. 2014 vypovedala, že policajti vstúpili do izby, pričom môj syn P. spal a mal pustenú takú jemnú hudbu. Policajti ho na tri razy oslovili menom P. Povedali mu, čo si porobil v Rybke, vstávaj, ideš s nami. On povedal, že s nimi nikam nejde. Syn ležal, snažil sa vyskočiť z postele. Policajti mu to nedovolili. Urobili takú bariéru, takže si znovu ľahol na posteľ. Potom, ak ho chcel P. vstať z postele druhýkrát, tak mu policajti chytali ruky a vykrúcali mu ich, P. sa nedal. To sa dialo na posteli, ako vstával. Chceli mu dať putá. P. im povedal, že žiadne putá nechce, že majú odísť z domu. P. sa nepoddal, policajti mu vykrúcali ruky, podrážali nohy. Potom ho zvalili na zem ku posteli. P. sa metal. P. potom zvalili na zem. Metal sa. P. povedal, že udrí si, keď ste štyria. Jeden policajt mu dal trikrát päťou do hlavy, keď bol P. na zemi. V ďalšej výpovedi v prípravnom konaní 14. 10. 2014 táto svedkyňa vypovedala, P. vstával z postele. Nemôžem to potvrdiť, ale mám za to, že keď P. vstával z postele, jeden z príslušníkov ho udril päťou, neviem, do ktorej oblasti tela, asi do tváre. Ja som to nevidela. Ako som policajtom podávala opasok, videla som ako príslušník zohnutý chrbtom ku mne P. udielal päťou do hlavy, do tváre. Na hlavnom pojednávaní 5. 10. 2017 táto svedkyňa vypovedala, že, keď P. vstával z postele, jeden z nich mu dal päťou do hlavy, chlapec padol na posteľ, oni sa potom na neho vrhli. Potom ho zosunuli na zem. Dvaja boli vedľa neho, jeden mu dal dva razy päťou do hlavy.

Pokiaľ ide o kopy, svedkyňa v prípravnom konaní 5. 5. 2014 vypovedala, že sa jej len zdalo, že jeden z policajtov kopol P., ale nevidela to, ale nevidela tieto kopy a v prípravnom konaní 14. 10. 2014 a na hlavnom pojednávaní 5. 10. 2017 zhodne vypovedala, že videla ako policajt P. kopol do zadku alebo nôh. V druhý deň po incidente bola za synom v nemocnici, videla ho však len cez videokameru, kedy jej syn zakýval a sestrička jej povedala, že je v poriadku. Až na tretí deň žalobcu videla osobne, keď bola za ním s jeho otcom P. W. U., a vtedy už bol žalobca viditeľne opuchnutý v tvári. Svedkyňa večer po zákroku volala ohľadne syna exmanželovi P. W. U..

28. Svedok P. W. U., otec žalobcu na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci uviedol, že zranenia poškodeného, ktoré videl pri osobnej návšteve žalobcu 14. 3. 2014, boli úplne viditeľné. Na hlavnom pojednávaní vypovedal, že T. L.Č. mu volal prvýkrát 11. 3. 2014 po 18.00 hod. a svedok bol na druhý deň za žalobcom v nemocnici, kde ho nafotil, pričom tento mal posunutú tvár, podliatiny, opuchliny. V prípravnom konaní svedok vypovedal, že mu to oznámili na druhý deň. Tento rozpor vysvetlil svedok na hlavnom pojednávaní tak, že pripustil, že lekár ho prvýkrát kontaktoval a informoval o zdravotnom stave syna až 14. 3. 2014.

29. Zo záveru znaleckých posudkov č. 14/2015, a č. 9/2015 znalkýň T. Z. R. H. T. G. I., z odvetvia psychiatrie a T. C. J. z odboru psychológie podaných v predmetnej trestnej veci, vyplynula nevierohodnosť výpovede žalobcu. Podľa záverov znaleckého skúmania si žalobca priebeh skutku dostatočne nepamätal a pri vyšetrení poskytol informácie, ktoré mal sprostredkované od svojej matky. V čase skutku trpel duševnou poruchou, schizoaktívnou poruchou v jej akútnej fáze, pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obrazmi, možnými halucinatórnymi zážitkami a afektívnou instabilitou a s pohotovosťou k verbálnej a brachiálnej agresivite. Jeho schopnosť ovládať svoje konanie a rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania, boli v čase skutku vymiznuté. V dôsledku tohto psychotického ochorenia - schizoaktívnej poruchy so zmenami osobnosti v štádiu akútneho záchvatu, tak výpoveď žalobcu nebolo možné považovať za vierohodnú. Od 18 rokov býval často hospitalizovaný na psychiatrických oddeleniach kvôli psychotickému ochoreniu, mal opakované záchvaty schizofektívnej psychózy.

30. Svedok Z., ktorý v tom čase býval v podnájme u matky žalobcu v danej trestnej veci vypovedal, že poškodený v ten deň nepil, pravidelne bral lieky a pred domom videl, že má rozbitú tvár pri oku. Svedkovia T., G., Z. H. T. nachádzajúci sa v pohostinstve, zhodne vypovedali, že žalobca bol v pohostinstve pod značným vplyvom alkoholu a bol veľmi agresívny.

31. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

32. Podľa § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z.z. - o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“) štát zodpovedá aj za škody spôsobené policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta.

33. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci :

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

34. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o zodpovednosti za škodu, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru, a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo,

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

35. Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a d) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>>.

36. Podľa § 9 ods. 4 zákona o zodpovednosti štátu za škodu právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

37. Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

38. Podľa § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti štátu za škodu strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nebola spôsobená škoda na zdraví. Ustanovenie § 447 ods. 2 osobitného predpisu12) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> sa vzťahuje na tieto prípady primerane.

39. Zodpovednosť štátu za škodu (na zdraví) by tu (ak by boli preukázané všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu - protiprávny úkon, škodu a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou) prichádzala do úvahy podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 a ods. 4, § 17 ods. 1 a § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti štátu za škodu a § 78 ods. 5 zákona o PZ.

40. Vzhľadom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Žiline (ako odvolacieho trestného súdu) z 11. 6. 2020, č. k. : 3To/21/2020 - 1338, ktorým bol zrušený odvolaním napadnutý odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 20. 5. 2019, sp. zn. : 2T/57/2015, a ktorým sa súčasne sa rozhodlo, že uvedení štyria trestne stíhaní policajti sa oslobodzujú spod obžaloby pre vyššie uvedený skutok z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa tento skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní stal, bolo potrebné sa najprv vysporiadať s otázkou existencie prvého základného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie protiprávneho úkonu, t.j. nesprávneho úradného postupu uvedených štyroch službukonajúcich policajtov, ktorí mali pri zákroku vykonanom 11. 3. 2014, o 17.00 hod. v mieste bydliska žalobcu, zavineným protiprávnym (porušujúcim ustanovenia § 8 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 52 ods.1 zákona o PZ) spôsobom použiť násilie (údermi päťou a kopancami) voči žalobcovi, pretože len pri kumulatívnom naplnení všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu (protiprávny úkon, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi) by bolo možné vyhovieť žalobe. Toto právoplatné rozhodnutie trestného odvolacieho súdu má pritom vo vzťahu k vyriešeniu prejudiciálnej otázky relevantnej v tomto civilnom konaní, teda či došlo k naplneniu prvého základného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu (protiprávnemu úkonu spočívajúcemu v nesprávnom úradnom postupe službukonajúcich štyroch policajtov, ktorí mali pri policajnom zákroku 11. 3. 2014 zavineným protiprávnym spôsobom použiť násilie voči žalobcovi) veľmi osobitý význam.

41. V právnej teórii totiž existujú dva rozdielne názory, ako pristupovať k (právoplatnému) rozhodnutiu iného orgánu verejnej moci ako je orgán uvedený v § 193 CSP, ktorým bolo rozhodnuté o prejudiciálnej otázke, ktorú si má vyriešiť civilný súd vo svojom konaní (§ 194 ods. 2 CSP.) Predbežnú otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP totiž môže v zásade posúdiť aj sám civilný súd, ak o nej ešte nebolo rozhodnuté (§ 194 ods. 1 CSP). Avšak, ak už bolo o takejto predbežnej otázke (ktorá nie je otázkou upravenou v § 193 CSP) rozhodnuté (právoplatne) iným orgánom verejnej moci ako je orgán podľa § 193, tak v zmysle jedného právneho názoru, civilný súd na takéto rozhodnutie prihliadne, t.j. je ním viazaný a už túto otázku nemôže posúdiť ako otázku prejudiciálnu inak, než ako rozhodol príslušný orgán verejnej moci. Na túto skutočnosť civilný súd potom poukáže v odôvodnení rozhodnutia (tento právny názor je reprezentovaný napr. v komentári k Civilnému sporovému poriadku, Wolters Kluwer, rok 2015, autori JUDr. Edmund Horváth, a JUDr. Andrea Andrášiová, str. 434, komentár k § 194 CSP, ktorý je uvedený aj v elektronickej aplikácii ASPI, pričom v tomto smere je možné poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 23. 3. 2015, sp. zn. : 4 Cdo 84/2014, kde sa vo vzťahu k rozsudku vyslovujúcemu, že určitý právny vzťah, alebo právo existuje,

resp. neexistuje, ako rozhodnutiu vydanému iným orgánom verejnej moci ako orgánom podľa § 193 CSP uvádza, že výrok takéhoto rozsudku je záväzný tiež pre súdu a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím.) Podľa iného právneho názoru (reprezentovaného napr. v rámci komentára k Civilnému sporovému poriadku, C.H.BECK, rok 2016, komentár k § 194 CSP, str. 736), ak je už takáto prejudiciálna otázka (právoplatne) vyriešená, t. j. keď už o nej existuje právoplatné rozhodnutie na to kompetentného orgánu (iného orgánu verejnej moci ako je orgán verejnej moci podľa § 193 CSP), tak civilný súd rozhodujúci o tejto prejudiciálnej otázke vo svojom civilnom konaní, nie je týmto právoplatným rozhodnutím iného orgánu verejnej moci viazaný (čo sa vyvodzuje z výkladu ust. § 193 CSP a contrario), a teda neexistuje povinnosť súdu pridfžať sa tohto právoplatného rozhodnutia, čo má vyplývať u ústavnoprávnej konotácie, podľa ktorej je súd prioritizovaný a v istom zmysle nadradený orgán ochrany práva - žiaden iný orgán totiž nemá generálnou klauzulou ustanovený zákaz odopretia spravodlivosti, avšak z formulácie ustanovenia § 194 ods. 2 CSP, kde sa uvádza, že civilné sudy musia takéto rozhodnutie iného orgánu verejnej moci prihliadať a vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia vyplýva, že civilný súd v takom prípade môže predmetnú prejudiciálnu otázku posúdiť, a to aj inak ako o nej právoplatne rozhodol tento kompetentný orgán (t.j. obdobne ako v prípade situácie upravenej v § 194 ods. 1 CSP), avšak (na rozdiel od prípadu upraveného v § 194 ods. 1 CSP) kladú sa na civilný súd zvýšené nároky na kvalitatívnu stránku odôvodnenia rozhodnutia veci samej, t.j. ak sa má civilný súd od tohto rozhodnutia kompetentného orgánu odkloniť, a preto by mal v odôvodnení svojho rozsudku tento odklon náležite a presvedčivo vyargumentovať. Tento právny názor však súčasne konštatuje, že vzhľadom na to, že zásadne platí požiadavka, aby orgány verejnej moci rozhodovali o rovnakých otázkach rovnako, je žiadúce, aby civilný súd v zásade vychádzal z rozhodnutí na to kompetentných orgánov, a len ako ultima ratio prikrčil v odôvodnených prípadoch ku korekcii záverov iných kompetentných orgánov. Do tejto kategórie (právoplatných rozhodnutí iných kompetentných orgánov verejnej moci ako orgánov verejnej moci podľa § 193 CSP) je pritom možné zaradiť aj právoplatný oslobodzujúci trestný rozsudok, nakoľko znenie ust. § 193 CSP sa vzťahuje výlučne na odsudzujúci trestný rozsudok, a nie aj na oslobodzujúci trestný rozsudok. Obdobne aj staršia judikatúra (viď napr. R 27/1977) vo vzťahu k oslobodzujúcemu trestnému rozsudku uvádza, že súd je občianskom súdnom konaní vždy viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, ale musí vychádzať aj z iných rozhodnutí vynesených v trestnom konaní, a dbať o to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Aj keď je teda súd v občianskom súdnom konaní výslovne viazaný len odsudzujúcim rozsudkom vynesený v trestnom konaní, nemôže nechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok na náhradu škody nespáchal žalovaný a pod. (napr. aj ak sa skutok nestal - pozn. tunajšieho súdu.)

42. Tunajší súd sa pritom stotožnil s druhým prezentovaným právnym názorom, a preto uvedený právoplatný rozsudok odvolacieho trestného súdu z 11. 6. 2020, č. k. : 3To/21/2020 - 1338 nepovažoval za právne záväzný, avšak v súlade s uvedeným právnym názorom interpretujúcim obsah § 194 ods. 2 CSP v spojení s § 193 CSP a contrario, však súčasne nemohol nechať takéto oslobodzujúce rozhodnutie z dôvodu, že skutok, pre ktorý boli policajti zasahujúci pri policajnom zákroku 11. 3. 2014 trestne stíhaní sa nestal, nechať úplne bez povšimnutia a musel na neho prihliadať, resp. z neho vychádzať. Preto v prípade, ak by sa tunajší súd chcel od záverov tohto právoplatného rozsudku odvolacieho súdu odkloniť, musel by sa podrobne vysporiadať s jeho odôvodnením, a najmä presvedčivo vyargumentovať tento výnimočný odklon od záverov jeho rozhodnutia. Po preštudovaní obsahu právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. 6. 2020, č. k. : 3To/21/2020 - 1338 však tunajší civilný súd nenašiel žiadne argumenty na odklon od záverov a odôvodnenia tohto právoplatného oslobodzujúceho trestného rozsudku v časti týkajúcej sa nepreukázania skutku spočívajúceho v zavinenom protiprávnom násilnom konaní zasahujúcich policajtov (údermi päšťou a kopancami porušujúc vyššie uvedené ust. zákona o PZ) vo vzťahu k žalobcovi, a naopak sa s týmito závermi a ich odôvodnením (ktoré sú podrobne citované v odôvodnení tohto civilného rozsudku v časti týkajúcej sa dokazovania vykonaného civilným súdom) obsahovo (v primeranom rozsahu) stotožnil, osvojil si ich a v podrobnostiach na ne odkazuje (rešpektujúc tak zásadu hospodárnosti konania podľa článku 17 CSP.) Ako už bolo uvedené orgány verejnej moci by mali rozhodovať o rovnakých otázkach zásadne rovnako a je žiadúce, aby civilný súd v zásade vychádzal z právoplatných rozhodnutí na to kompetentných orgánov a len ako ultima ratio (krajná možnosť) prikrčil v odôvodnených prípadoch ku korekcii záveru iných kompetentných orgánov, v danom prípade trestného senátu krajského súdu.

43. Na základe vykonaných dôkazov obsiahnutých v trestnom spise tunajšieho súdu sp. zn. : 2T/57/2015 (vykonanie obsahu ktorého navrhol žalobca), preto aj tunajší civilný súd dospel k záveru, že (žalovaným popreté a preto nie nesporné) skutkové tvrdenie žalobcu o existencii základného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu - protiprávneho úkonu, t.j. nesprávneho úradného postupu službukonajúcich štyroch policajtov, ktorí mali pri zákroku 11. 3. 2014 o 17.00 hod., v mieste bydliska žalobcu zavinením protiprávnym (porušujúc ustanovenia § 8 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 52 ods. 1 zákona o PZ) spôsobom použiť násilie (najmä údermi pästou a kopancami) voči žalobcovi, v dôsledku čoho mali žalobcovi vzniknúť uvedené zranenia, v súvislosti s ktorými si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody na zdraví (t.j. nárok na náhradu za vytrpenú bolesť podľa § 444 Občianskeho zákonníka, nárok na náhradu nákladov spojenú s liečbou týchto zranení, ktoré nie sú hrazené zo zdravotného poistenia podľa § 449 Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu za stratu na zárobkoch v podobe stratu zisku zo svojho podnikania a zo zisku z plánovaného rozšírenia svojho podnikania podľa § 444 Občianskeho zákonníka až § 447 Občianskeho zákonníka) nebolo preukázané, a ani existencia príčinnej súvislosti tohto protiprávneho úkonu a vzniknutej škody („nemajetkovej ujmy“), a preto (civilný) súd považoval túto žalobu za nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k týmto základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. existencii protiprávneho úkonu a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

44. Súd zamietol žalobcov návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov - rodičov žalobcu, pretože vykonanie dokazovania týmto spôsobom by bolo nadbytočné, a teda nevhodné, pretože by tieto návrhy dôkazov by neboli spôsobilé preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu (ako skutočnosti, ktorá bola relevantná pre rozhodnutie v tejto veci), nakoľko rodičia žalobcu už boli k týmto skutočnostiam opakovane vypočúvaní v uvedenom trestnom konaní (v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní), t.j. v čase bezprostredne nasledujúcom po udalosti, ktorej sa má týkať predmet výsluchu a je preto nepredstaviteľné, že by teraz, po tak dlhom časovom odstupe uviedli nové relevantné skutočnosti. Navyše, pokiaľ ide o výpoveď otca žalobcu, z vyjadrenia zástupcu žalobcu na pojednávaní 15. 6. 2021 vyplynulo, že už netrvá na tom, aby bol vypočutý na tomto pojednávaní, z čoho možno mať za to, že zbral tento dôkazný návrh späť, a pokiaľ ide o výpoveď matky žalobcu, na ktorej žalobca na pojednávaní zotrval, tak keďže žalobca nezabezpečil jej prítomnosť na pojednávaní, a odôvodnil to jej údajnými zdravotnými problémami, ktoré však na tomto pojednávaní nevedel preukázať, tak iba na základe takéhoto vyjadrenia žalobcu (ani pri príslube ich údajného dodatočného doručenia) súd nemohol odročiť toto pojednávanie. Tiež treba povedať, že dokazovaním sa majú preukazovať už stranami tvrdené skutočnosti, a nie zisťovať nové skutočnosti, ktoré strany sporu ešte netvrdili, a žalobca neuviedol, aké nové skutočnosti by sa mali preukázať výpoveďami rodičov žalobcu v tomto konaní.

45. Návrh na vykonanie priloženého trestného Nt spisu tunajšieho súdu, ktorý navrhoval žalobca vykonať v žalobe súd zamietol, a to z dôvodu, že sa ním (podľa vyjadrenia v žalobe) mal preukázať (len) rozsah podnikania žalobcu, ktorý však súvisí s preukazovaním predpokladu (rozsahu) škody vzniknutej žalobcovi ako následok údajného nesprávneho úradného postupu policajtov, ktorý však nebol v tomto civilnom konaní preukázaný, a preto by bolo už nevhodné vykonávať toto dokazovanie. Na priznanie nároku na náhradu škody by totiž bolo potrebné preukázať kumulatívne splnenie všetkých troch predpokladov zodpovednosti za škodu.

46. Pokiaľ ide o spôsob vykonania listinného dôkazu - rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. 6. 2020, č. k. : 3To/21/2020 - 1338, na civilnom pojednávaní konanom 15. 6. 2021, tak k tomuto súd uvádza, že podľa § 204 CSP postačovalo jeho označenie, bez toho, aby ho súd musel čítať alebo oboznamovať jeho podstatný obsah, pretože ako vyplýva z porozsudkovej agendy vykonanej v priloženom spise tunajšieho súdu sp. zn. : 2T/57/2015 tento rozsudok odvolacieho trestného súdu bol doručený ako Ministerstvu vnútra SR, tak aj (na osobitnú žiadosť zástupcu žalobcu) zástupcovi žalobcu v tomto civilnom konaní, a keďže obsah tohto listinného dôkazu nebol ani jednou zo strán civilného sporu spochybnený, postačovalo takéto vykonanie dôkazu (hoci nad rámec povinnosti podľa § 204 CSP pre prehľadnosť súd na pojednávaní 15. 6. 2021 prečítal jeho výrokovú časť.) V odôvodnení tohto civilného rozsudku bol však uvedený celý jeho relevantný rozsah, t.j. ako výroková časť, tak aj príslušná časť odôvodnenia, na ktorú civilný súd poukazoval a stotožnil sa s ňou.

47. Porovnajúc výrok rozsudku a žalobný petit, súd dospel k záveru, že plne úspešným v tomto konaní bol žalovaný, a preto má podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom súd súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že

o výške tejto náhrade rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.